

2. Odotan Alexanderia kaatosateessa. Kylmä vesi yrittää tunkeutua takkini kauluksesta sisään ja hytisen kylmästä. Aamulla paistoi aurinko kirkkaalta taivaalta, enkä tietenkään ollut ottanut sateenvarjoa mukaan. Koulunkellot olivat soineet aikojasitten vapauden merkiksi, mutta Alexanderia ei vieläkään näkynyt. Vilkaisen ranteessani olevaa holoa, Alexsanderilta ei ole tullut viestejä tai puheluita. Hänen on oltava paikalla viidessä minuutissa tai lähden, en ole yhtään ylimääräistä tässä kurjassa sateessa, ajattelen ärtyneenä. Pian kuitenkin kuulen juoksuaskelia ja Alexsander ilmestyy koulunportille, jonka edustalla seison. "Viimeinkin, mikä sinulla kesti?" Kysyn kärsimättömänä ja mulkaisen Alexanderia, jolla on sateenvarjo kädessään. "Tein vähän tutkimuksia." Alexander sanoo salaperäisesti. Katson häntä kysyvästi, mutta hän vaikenee kuin muuri. "Kerron sitten, kun Tom on paikalla." Alexander sanoo lopulta tuijotukseni alla. Tom on yhdeksäntoista ja meitä kahtavuotta vanhempi. Hän valmistui viimevuonna koulusta ja pitää omien sanojensa mukaan välivuotta. "Kuinka vain. Voimmeko nyt mennä?" Kysyn ja vilkaisen holoni näyttöä uudelleen. Kello näyttää jo puolta neljää. Holo on kännyköiden kaikista kehittynein malli, joka kiinnitetään ranteeseen aivan samalla tavalla, kuin kello. Holoon kuuluu myös pieni korvanappi, jota ei edes huomaa paitsi tietenkin käyttäessään sitä. "Kuten neiti haluaa." Alexander sanoo ja iskee silmää. Pyörötän silmiäni hänelle vastaukseksi ja lähdemme kulkemaan kohti bussipysäkkiä. Kiiruhdan nopeasti pysäkin katoksen alle sateensuojaan, mutta Alexander tyyttyy seisomaan sateenvarjonsa alla, joka on muuten pinkki ja täynnä hymynaamoja. Muistan kuinka ostin varjon hänelle piloillani hänen 13-vuotis synttärilahjakseen ja hän on käyttänyt sitä siitä lähtien. Pian bussi lipuu pysäkille ja nousemme kyytiin. Autojen kehityksessä ei ole tapahtunut mitään mullistavaa kuten, että ne kulkisivat salaman nopeasti tai lentäisivät paikasta toiseen. Kuitenkin nykyään käytetään leijutekniikka, jonka avulla autoissa ei ole enää renkaita. Auto leijuu vähän maanpinnanyläpuolella, jopa sammuksissa. Maksamme lippumme ja suuntaamme bussin perälle. Istuudumme alas ja bussi lähtee liikkeelle. Bussissa ei ole kuin vanha rouva ja yksi väsyneen näköinen isä kahden lapsensa kanssa meidän lisäksi. Alexanderin Holo piippaa ja hän kohottaa sen lukeakseen viestin. Kurkotan katsomaan mitä siinä lukee. Alexander lehahtaa punaiseksi tajutessaan, että näin hänen viestinsä sisällön. "Ai taas Maria?" Kysyn kiusoitellen ja pukkaan Alexanderia kylkeen. "Luulin, että teillä meni poikki." Sanon uteliaana. "Joo niin menikin." Alexander sanoo vaivaantuneena. "Ilmeisesti hei muru viime yönä oli mahtavaa tarkoittaa jotakin muuta nykyään." Sanon huvittuneena. "Äh me pidettiin vaan hauskaa, minkä mä sille voin jos se muija ymmärsi väärin." Alexander vähättelee ja jättää vastaamatta viestiin. Loppumatka kuluu hiljaisuuden vallitessa kunnes viimein nousemme pois kyydistä ja jatkamm matkaa Alexanderin naurettavan sateenvarjon alla. "Äh luulisi, että ne ois keksiny paremman tavan suojautua sateelta. Autot kyllä saadaan leijumaan, mutta ei me kastutaan silti yhtälailla." Sanon ärtyneenä. "No tiedemiehet varmaanki miettii hei keksitään joku höskä millä suojaudutaan sateelta sen sijaan, että kehittelisivät teknologisia ihmeitä." Alexander sanoo huvittuneena. Hymähdän hänelle vastaukseksi. Pian olemme jo rivitalon kohdalla missä minä ja Tom asumme äitimme kanssa. Rivitalo on tehty punertavasta tiilestä, ja jokainen asunto on kaksikerroksinen. "Äiti on varmaan taas töissä." Sanon ja avaan oven. Alexander nyökkää ja astuu sisään. "Hei systeri nytkö vasta sä tulit." Tom huutaa olohuoneesta kuullessaan oven käyvän. "Jep, Alexander on sit kans täällä." Sanon ja kuulen television hiljenevän. Tom tulee eteiseen ja virnistää parhaalle ystävälleen. "Noniin pojat viihyttäkää toisianne mä menen suihkuun." Sanon ja marssin kohti kylpyhuonetta. Annan kuuman veden ryöpytä päälleni ja suljen silmäni. Päästän muistikuvat virtaamaan vapaana mielessäni. Näen Lupinin kalpeat kasvot mielessäni ja hänen oudon tavara kokoelmansa. Saippuoin hiukseni ja huuhtelen ne puhtaiksi. Kun olen

valmis tulen suihkusta ja katson itseäni huuruisen peilin piinasta. Minua tuijottavat takaisin pisamaiset kasvot ja siniset silmät. Vaaleanvioletit hiukseni ovat liimautuneena pitkin märkää ihoani. Räpyttelen pari kertaa silmiäni ja suuntaan huoneeseen. Puen päälleni nopeasti t-paidan ja löysät housut ja lopuksi kuivaan hiukseni kuivaimella. Sen jälkeen laitan hiukseni löysälle nutturalle ja silmälasit päähäni. Oikeasti laseja ei tarvitsisi nykyään kaiken maailman silmäleikkausten takia, mutta minä tavallaan pidän niistä. Suuntaan alakertaan mistä löydän Alexanderin ja Tomin tuijottavan jotakin tyhjämpäiväistä tietovisaa. Yllätyksekseni Alexander sammuttaa television saapuessani huoneeseen. "Sä et usko mitä Allu äsken kerto." Tom sanoo silmät hehkuen. "Hei sä sanoit et kerrot vasta uutises ku ollaan molemmat paikalla." Sanon muka loukkaantuneena ja katson Alexanderia. "Sanoin kyllä, että kerron silloin kun Tom on paikalla." Alexander sanoo ja näyttää kieltä kuin pikkulapsi. "Ihan miten vaan, kerro nyt vaan ne mahtavat uutisesi." Sanon ja istuudun lattialle sohvan viereen. "Hyvä on. Kerroit silloin siitä Lupin hepusta ja se nimihän kuulosti jotenkin tulta musta. No selvitin vähän asioita ja mulle selvis kuka Lupin on." Alexander sanoo ja pitää teatraalisen tauon ja pyöritän hänenelle silmiäni. "No kuka hän on?" Kysyn turhautuneena. "Hän on Deadworldin paras pelaaja siis ikinä. Hän on vienyt sen pelin uusiin ulottuvuuksiin. Ei tosin siinä kentässä missä me ollaan useimmiten kehittämässä tasoa vaan Luukaupungissa. Kuitenkin Lupin katosi kolme vuotta sitten eikä hänestä ole kuultu mitään pelin sisällä tai ulkopuolella." Alexander hehkuttaa ja vaihtaa nörttivaihteen päälle. "Mä uskon, että Lupin on jostain syystä jumissa pelissä. Hän kuitenkin luulee elävänsä todellisuutta. Ajattele nyt kolme vuotta pelin vankina." Alexander sanoo silmät innosta palaen. "Miten ihminen muka selviää kolmevuotta ilman ravintoa tai mitään?" Sanon heti epäillen Alexanderin teoriaa. Alexander vilkaisee Tomia, joka nyökkää hänelle vastaukseksi. "On olemassa eräs huume, joka saa ihmiskehon luulemaan, että sillä on kaikki tarvittava vaikka keho olisi luhistumisen partaalla. Se tuli ekana mieleen, kun selasin vanhoja artikkeleja ja eteeni ilmestyi yksi Deadworldin peliturnauksesta kertova. Lupinin, -oikealta nimeltään Luukas Saranen-, Oli riehunut jonkun huumeen vaikutuksen alaisena paikaan päällä ja hänet oli jouduttu lopulta potkimaan pellolle." Alexander sanoo ja ottaa esiin holonsa. Hän heijastaa eteeni hologrammin pojasta jolla korpinmustat hiukset ja harmaat silmät, jotka eivät näytä tuijottavan mihinkään. Pojan iho on kalpea ja täynnä samanlaisia tatuointeja, kuin hänen pelihahmollaan. Hiustenväriin ja tatuointien lisäksi Lupinilla ja Luukaksella ei näytä olevan mitään yhteistä piirrettä. "No mitä me nyt tehdään?" Kysyn Alexanderin esitelmän päätyttyä. "Etsitään tietysti Luukas." Alexander vastaa ja Tom nyökkää yksimielisenä. Katson poikia hetken ja suostun itsekin lopulta. Lähdemme olohuoneesta ja suuntaamme kohti virtuaali lasejamme. Alexander tökkää omansa koneeseen ja me kaikki sukellamme Deadworldin uumeniin.